

Lieta C-6/22

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2022. gada 4. janvāris

Iesniedzējtiesa:

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Polija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 19. maijs

Prasītāji:

M.B.

U.B.

M.B.

Atbildētāja:

X. S.A

Pamatlietas priekšmets

Prasība atlīdzināt summas, kas samaksātas, izpildot hipotekārā kredīta līgumu, kura summa ir norādīta Polijas valūtā, kas indeksēta ārvalstu valūtā (CHF).

Lūguma priekšmets un juridiskais pamats

Savienības tiesību, it īpaši Padomes Direktīvas 93/13/EEK 3. panta 1. punkta, 6. panta 1. punkta, 7. panta un 8.b panta interpretācija; LES 19. panta 3. punkts un LESD 267. pants.

Prejudiciālie jautājumi

a) Vai, ņemot vērā Padomes Direktīvas 93/13/EEK mērķi aizsargāt patērētāju pret negodīgiem noteikumiem līgumos, kas noslēgti ar pārdevēju vai piegādātāju, ir pieļaujama tāda interpretācija, ka gadījumā, ja tiesa atceļ līgumu, pamatojoties uz direktīvas noteikumiem, šī direktīva un līdz ar to arī patērētāju tiesību aizsardzība vairs netiek piemērota, tādējādi noteikumi par patērētāja un pārdevēju vai piegādātāju norēķiniem ir meklējami valsts līgumtiesību normās, kas piemērojamas spēkā neesoša līguma norēķiniem?

b) Vai, ņemot vērā Padomes Direktīvas 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 6. pantu un 7. pantu, ja tiesa atzīst, ka līguma noteikums ir negodīgs, un līgums nevar turpināt pastāvēt pēc šī noteikuma atcelšanas, ja starp pusēm nav panākta vienošanās par radušās trūkuma novēršanu ar noteikumiem, kas atbilst to gribai, kā arī ja nav dispozitīvo noteikumu [kas ir piemērojami līgumam tieši, ja nav pušu vienošanās,] tiesai ir jāatceļ līgums, ievērojot tikai patērētāja gribu, kurš lūdz tiesai atcelt līgumu, vai arī tiesai pēc savas ierosmes, pārsniedzot pušu prasījumus, ir jāizvērtē patērētāja finansiālais stāvoklis, lai noteiktu, vai līguma atcelšana neradīs patērētājam īpaši nelabvēlīgas sekas?

c) Vai Direktīvas 93/13 6. pantu var interpretēt tādējādi, ka gadījumā, ja tiesa secina, ka līguma atcelšana būtu īpaši nelabvēlīga patērētājam un, puses nevienojas par līguma izpildi, neraugoties uz aicinājumu vienoties, tiesa, rūpējoties par objektīvu patērētāja labumu, var novērst trūkumus, kas radušies līgumā pēc tā negodīgo noteikumu atcelšanas, nevis ar valsts tiesību dispozitīvajiem noteikumiem Tiesas C-260/18 spriedumā norādītajā izpratnē, t.i., ar tādiem noteikumiem, kuri ir tieši piemērojami līguma trūkumiem, bet gan ar konkrētām valsts tiesību normām, ko var piemērot konkrētajam līgumam tikai attiecīgi vai pēc analogijas un kas atbilst spēkā esošajiem valsts līgumtiesību noteikumiem?

Atbilstošās Kopienas tiesību normas

Padomes Direktīvas 93/13/EEK (1993. gada 13. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (turpmāk tekstā – “Direktīva 93/13/EEK”) 6. un 13. apsvērums; 1. panta 2. punkts, 3. panta 1. punkts, 6. panta 1. punkts, 7. panta 1. punkts un 8.b panta 1. punkts

Atbilstošās valsts tiesību normas

1964. gada 23. aprīļa *Kodeks cywilny* [Civilkodekss] (konsolidētais teksts – 2020. gada *Dz.U.*, 1740. poz.)

5. pants

Tiesības nevar izmantot pretēji šo tiesību sociālajam un ekonomiskajam mērķim vai sociālajām normām. Tāda personas darbība vai bezdarbība netiek uzskatīta par tiesību īstenošanu un netiek aizsargāta.

56. pants

Tiesisks darījums rada ne tikai tajā paredzētās sekas, bet arī sekas, kas izriet no likuma, sociālajām normām un paražām.

58. pants

§ 1. Tiesisks darījums, kurš ir pretējs likumiem vai kura mērķis ir apiet likumus, nav spēkā, ja vien atbilstoša tiesību norma neparedz citas sekas, it īpaši, ka tiesiskā darījuma spēkā neesošos noteikumi tiek aizstāti ar atbilstošām likuma normām.

§ 2. Tiesisks darījums nav spēkā, ja tas ir pretrunā sociālās līdzaspastāvēšanas principiem.

§ 3. Ja nav spēkā tikai tiesiska darījuma daļa, pārējā darījuma daļa ir spēkā, ja no apstākļiem neizriet, ka bez spēkā neesošajiem noteikumiem darījums netiktu izpildīts.

385.¹ pants

§ 1. Ar patērētāju noslēgta līguma noteikumi, kuri nav individuāli saskaņoti, patērētājam nav saistoši, ja tie viņa tiesības un pienākumus nosaka pretēji labiem tikumiem, acīmredzami neievērojot viņa intereses (nepieļaujami līguma noteikumi). Šī tiesību norma neattiecas uz noteikumiem par pušu pamatpienākumiem, it īpaši cenu vai atlīdzību, ja tie ir formulēti nepārprotami.

§ 2. Ja kāds līguma noteikums patērētājam nav saistošs saskaņā ar 1. punktu, pusēm līgums ir saistošs pārējā daļā.

§ 3. Individuāli nav saskaņoti tie līguma noteikumi, kuru saturu patērētājs nevarēja faktiski ietekmēt. It īpaši tas attiecas uz līguma noteikumiem, kas pārņemti no līguma parauga, ko patērētājam ir piedāvājusi otra līgumslēdzēja puse.

§ 4. Pienākums pierādīt, ka noteikums tika apspriests individuāli, ir tai pusei, kura uz to atsaucas.

405. pants

Tam, kurš bez tiesiska pamata uz citas personas rēķina ir guvis materiālu labumu, ir pienākums atdot labumu natūrā, bet, ja tas nav iespējams, atmaksāt tā vērtību.

406. pants

Pienākums atdot labumu attiecas ne tikai uz tieši gūto labumu, bet arī uz visu, kas atsavināšanas, zaudēšanas vai bojāšanas gadījumā ir iegūts pret šo labumu vai kā zaudējuma atlīdzība.

409. pants

Pienākums izdot labumu vai atlīdzināt tā vērtību beidzas, ja tas, kurš ir guvis labumu, to ir izlietojis vai zaudējis tādā veidā, ka viņš vairs nav iedzīvojies, ja vien, atsavinot vai izlietojot labumu, viņam nebūtu jārēķinās ar atlīdzināšanas pienākumu.

410. pants

§ 1. Iepriekšējie panti ir piemērojami it īpaši nepamatoti izpildītai saistībai.

§ 2. Saistība ir nepamatoti izpildīta, ja tam, kas to izpildīja, vispār nebija pienākuma to izpildīt vai nebija tāda pienākuma attiecībā uz personu, kura saņēma izpildījumu, vai saistības izpildes pamats vairs nepastāv, nav sasniegts saistības paredzētais mērķis, vai tiesiska darbība, kas uzliek pienākumu izpildīt saistību, bija spēkā neesoša un nekļuva spēkā esoša pēc saistības izpildes.

1964. gada 17. novembra *ustawa – Kodeks postępowania cywilnego* [Civilprocesa kodeksa likums] (konsolidētais teksts – 2021. gada *Dz.U.*, 1805. poz.).

227. un 321. pants

1997. gada 29. augusta *ustawa – Prawo bankowe* [Banku likums] (1997. gada *Dz.U.*, Nr. 140, 939. poz., ar grozījumiem)

69. pants (redakcijā, kas bija spēkā līguma noslēgšanas brīdī)

1. Ar kredītlīgumu banka apņemas nodot aizņēmēja rīcībā uz līgumā noteikto laiku naudas summu, kas paredzēta noteiktam mērķim, un aizņēmējs apņemas to izmantot saskaņā ar līguma noteikumiem, noteiktos termiņos atmaksāt izmantotā kredīta summu, kurai pieskaitīti procenti, un samaksāt komisijas naudu par piešķirto kredītu.

2. Kredītlīgums ir jānoslēdz rakstveidā, un tajā it īpaši jānorāda:

- 1) līgumslēdzējas puses,
- 2) kredīta summa un valūta,
- 3) kredīta piešķiršanas mērķis,

- 4) kredīta atmaksas kārtība un termiņi,
- 5) kredīta procentu likme un tās grozīšanas kārtība,
- 6) kredīta atmaksas nodrošināšanas kārtība,
- 7) bankas tiesību apjoms saistībā ar kredīta izmantošanas un atmaksas kontroli,
- 8) termiņi un veids, kādos aizņēmēja rīcībā tiek nodoti naudas līdzekļi,
- 9) komisijas naudas summa, ja tā ir paredzēta līgumā,
- 10) līguma grozīšanas un izbeigšanas noteikumi.

Faktu un tiesvedības kopsavilkums

- 1 2007. gada 4. jūnijā prasītāji kā patērētāji ar atbildētāju banku noslēdza hipotekārā kredīta līgumu mājokļa iegādei par summu 339 881, 92 PLN, kura tika indeksēta ārvalstu valūtā (CHF). Kredīta, kuram tika piemēroti procenti pēc LIBOR likmēm, atmaksa bija jāveic 360 ikmēneša maksājumos, un prasītājs to atmaksā Polijas valūtā.
- 2 Saskaņā ar līgumu prasītāju saistību apmērs ir noteikts kā summa, kas līdzvērtīga CHF valūtā izteiktam maksājamajam ikmēneša maksājumam. Ārvalsts valūtā izteikta summa tika izmantota par pamatu aprēķinot kredītņēmēja parāda atlikumu, procentus, kā arī ikmēneša maksājumus. Saistību apmērs tika noteikts kā obligātās atmaksas ekvivalents, kas izteikts CHF pēc tās konvertēšanas atbilstoši bankas sagatavotajā Valūtu kursu tabulā norādītajam valūtu pārdošanas kursam. Banka neatļautā veidā noteica valūtas kursu, kas kalpo par pamatu ikmēneša maksājumu noteikšanai, jo banka varēja noteikt to vienpusēji, tādējādi vienpusēji nosakot prasītāju saistības.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti valsts tiesā

- 3 Prasītāji savu prasījumu ir izsecinājuši no apgalvojuma, ka hipotekārā kredīta līgumā esot ietverti negodīgi noteikumi, kuri pusēm nav saistoši. Viņu pieprasītā summa esot tikusi samaksāta bez juridiska pamata, jo līguma noteikumi par CHF kursa noteikšanu esot uzskatāmi par līguma negodīgiem noteikumiem, tādēļ tie neesot spēkā. Tādējādi līgums šajā ziņā nevarot tikt izpildīts, kas pamato secinājumu, ka līguma noteikums par kredīta summas indeksāciju ir spēkā neesošs. Pieprasītā summa esot aprēķināta tā, it kā kredīts būtu ticis piešķirts Polijas valūtā bez indeksācijas, bet pamatojoties uz procentu likmi, kas piemērojama kredītam, kas indeksēts ārvalsts valūtā. Prasītāji norādīja, ka tie arī piekrīt tam, ka iesniedzējtiesa atzīst līgumu par spēkā neesošu.
- 4 Par negodīgiem viņi uzskatīja līguma 9. panta 2. punktu un 10. panta 3. punktu, ar kuriem bankai tika atļauts brīvi noteikt indeksācijas valūtas kursu un kuros nav

paredzēti nekādi noteikumi par šī kursa noteikšanu, tādējādi banka vienpusēji noteica prasītāju saistības. Ja šie līguma noteikumi tiktu uzskatīti par negodīgiem noteikumiem, tas liegs noteikt indeksācijas valūtas kursu. Līdz ar to līgumā ir jāatceļ kredīta indeksācijas noteikumi, savukārt prasītāju saistības ir jānosaka, neņemot vērā noteikumus par indeksāciju, tādējādi prasītājiem būtu pienākums maksāt ikmēneša maksājumus tā, it kā tas būtu kredīts PLN valūtā, kam piemēro LIBOR procentu likmi.

- 5 Prasītāji turklāt piebilda, ka tās ļauj iesniedzējtiesai nosacīti atzīt līgumu par spēkā neesošu.
- 6 Atbildētāja uzskata, ka šāda ārvalsts valūtā izteikta kredīta noteikšana atbilst bankas kredīta noteikumiem un nav pretrunā Banku likuma 69. pantam. Attiecībā uz prasītāju rosināto līguma norēķināšanos, pamatojoties uz indeksācijas valūtai piemērojamiem procentiem, bet tā, it kā kredīts būtu ticis piešķirts Polijas valūtā bez indeksācijas, atbildētāja norādīja, ka tādējādi tiktu radīts līgums, kas neatbilst pušu nodomam un ir pretrunā tiesību aktiem. Tāpat atbildētāja norādīja, ka atbildētājai pārmestais līguma noteikumu negodīgais raksturs daļā, kurā ir paredzēta līguma valūtu konversija atbilstoši atbildētājā Bankā spēkā esošajam valūtas kursam, ir aplams, jo Banka bija piemērojusi tirgus valūtas kursus.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma izklāsts

Prejudiciālo jautājumu mērķis ir noteikt pareizu lietas izskatīšanu tiesā, piemērojot Direktīvas 93/13/EEK un Polijas tiesību normas, ar kurām šī direktīva tika transponēta Polijas tiesību sistēmā.

Kredīta, kas izteikts citā valūtā, kas nav Polijas valūta, līguma jēdziens Polijas tiesībās parādījās 2011. gadā, kad tika pieņemti Banku likuma grozījumi. Ar šo regulējumu tika ieviests tikai pienākums iekļaut līgumā īpašus noteikumus par tāda valūtas maiņas kursa noteikšanas kārtību, pēc kura tiek aprēķināta kredīta summa, kapitāla un procentu maksājumu summa, kā arī noteikumus par kredīta izmaksāšanas valūtas pārrēķināšanu, kā arī kredītņēmēja iespēju atmaksāt kredītu ārvalsts valūtā. Tā sauktās kredīta summas indeksācijas mērķis bija piemērot atbilstošu procentu likmi ārvalsts valūtā izteiktiem kredītiem, kura bija ievērojami zemāka par Polijas valūtā izteiktu kredīta procentu likmi. Turklāt tas pakārtoja parāda summu attiecīgajā datumā spēkā esošajam valūtas maiņas kursam.

Attiecībā uz **pirmo jautājumu** saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru ar Direktīvu 93/13/EEK ieviestā aizsardzības sistēma ir balstīta uz ideju, ka patērētājs, salīdzinājumā ar pārdevēju vai piegādātāju, atrodas nelabvēlīgākā situācijā attiecībā uz iespēju risināt sarunas par darījuma noslēgšanu un tā rīcībā ir mazāks informācijas daudzums, kas nozīmē, ka patērētājs piekrīt pārdevēja vai piegādātāja iepriekš izstrādātajiem noteikumiem bez iespējas īstenot savu ietekmi uz to saturu (spriedumi: C-484/08 un C-70/17).

Tiesa ir arī precizējusi, ka Direktīvas 93/13/EEK mērķis ir aizsargāt patērētāju un atjaunot līdzsvaru līguma starp pusēm, izslēdzot par negodīgiem atzītu noteikumu piemērošanu, taču principā paturot spēkā visus pārējos attiecīgā līguma noteikumus (EST spriedumi C-96/16, C-94/17, C-19/20).

Eiropas Savienības Tiesa lietā C-260/18 konstatēja, ka, ja līgums ietver līguma negodīgus noteikumus, direktīvas normu mērķis nav atcelt kredīta līgumu, bet tās tikai pieļauj šādu iespēju. Tādējādi, ja tiesa uzskata, ka pārrēķina noteikumi ir negodīgi un nav saistoši līgumslēdzējām pusēm jau no paša sākuma, un šī trūkuma novēršana ir nepieciešama, lai līgums pastāvētu atbilstoši līgumslēdzēju pušu nodomam, šo līguma trūkumu var novērst tādējādi, ka spriedumā var tikt iekļauts pušu nodoms papildināt līguma saturu; ja nav panākta vienošanās, trūkumus, kas ir radušies, atzīstot līguma daļu par negodīgu, var novērst tiesa, piemērojot dispozitīvos noteikumus ar šajā spriedumā noteiktām īpašībām, proti, ar tādiem noteikumiem, kas ir tieši piemērojami šāda veida līgumam (ko šajā nolūkā ir noteicis likumdevējs), ja nepastāv atšķirīgs līgumiskais regulējums. Ja līgums netiek papildināts iepriekš norādītajā kārtībā, valsts tiesa var atzīt līgumu par spēkā neesošu.

Tā kā Polijas tiesībās – kā to apgalvo iesniedzējtiesa – nepastāv tieši piemērojami dispozitīvi noteikumi, lai novērstu šos trūkumus līgumā, atliek vien atzīt līgumu par spēkā neesošu. Šādā gadījumā šķiet, ka šādas līguma atcelšanas sekas ir meklējamas valsts tiesībās. Spriedumā C-349/18 Tiesa, izvērtējot pārvadājuma līgumu, atsaucoties uz Direktīvu 93/13/EEK, uzskatīja, ka uz šādām atcelto attiecību sekām neattiecas direktīva, bet gan valsts tiesības.

Iesniedzējtiesa šajā sakarā norāda, ka valsts līgumtiesību noteikumu mērķis ir nodrošināt abu pušu tiesību vienlīdzību. Valsts tiesībās šāda atcelta līguma sekas ir noteiktas noteikumos, kas reglamentē nepamatotu maksājumu, un to mērķis nav noteikt vienādus zaudējumus abām pusēm, neņemot vērā nepieciešamību aizsargāt vienu no pusēm – patērētāju.

Valsts tiesību normu piemērošanas rezultātā netiek piemērota direktīvas preventīvā iedarbība (direktīvas 7. pants), jo valsts tiesībās nav paredzēta sankcija, ko var piemērot tiesa, kas lemj patērētāja individuālajā lietā, kurš atsaucas uz noteiktu līguma noteikumu negodīgumu.

Attiecībā uz **otro jautājumu**, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, ir nepieciešams interpretēt virzienu, kādā tiesas izskata lietas, pamatojoties uz Direktīvu 93/13/EEK.

Spriedumā lietā C-70/17 un spriedumā lietā C-269/19 Tiesa norādīja, ka līguma atcelšanas sekas ir tādas pašas, ka tūlīt kļūst atmaksājama kredīta atlikusī daļa, kuras apmērs var pārsniegt patērētāja finansiālās iespējas. Šāda situācija var rasties, ja patērētājam nav uzkrājumu vai tie ir nelieli, un ir palielinājusies iegādātā nekustamā īpašuma vērtība.

Spriedumā C-19/20 Tiesa norādīja, ka līguma atzīšana par spēkā neesošu nevar būt atkarīga no patērētājam skaidras prasības šajā ziņā, bet tai ir jāizriet no valsts tiesas objektīvas kritēriju piemērošanas, kuri ir noteikti valsts tiesībās. Polijas tiesībās piemērojamās procesuālās normas paredz, ka ir jāņem vērā prasītāju prasījumu un atbildētāja iebilžu ietvaros, un nav paredzēta tiesas iespēja izvērtēt faktus, kurus neviena no pusēm nav norādījusi. Jautājums ir par to, vai valsts tiesai pēc tam, kad tā ir informējusi patērētāju par līguma atcelšanas sekām, ir jāpamatojas uz lemtiesības virzienu, kas izriet no pušu prasījumiem, un tai ir jāaprobežojas ar iesniegto pierādījumu izvērtēšanu. Vai arī, lai objektīvi noteiktu, vai līguma atcelšana patērētājam nerada īpaši nelabvēlīgas sekas, valsts tiesa pati var noteikt patērētāja finansiālo stāvokli.

Attiecībā uz **trešo jautājumu**, ja valsts tiesa, ņemot vērā Direktīvas 93/13/EEK 3. un 5. pantā noteiktos kritērijus, ir konstatējusi, ka, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus, starp patērētāju un pārdevēju vai piegādātāju noslēgtā līgumā ietvertais noteikums neatbilst labticības, līdzsvara un pārskatāmības prasībām, tādējādi tas ir līguma negodīgs noteikums un ir spēkā neesošs, tad, pamatojoties uz direktīvas 6. panta 1. punktu, tiesa nevar papildināt šo līgumu, aizstājot šo noteikumu (spriedumi: C-618/10, C-26/13, C-70/17).

Spriedumā C-125/18 Tiesa ir nospriedusi – ja valsts tiesa varētu mainīt šādā līgumā ietvertu negodīgu noteikumu saturu, šāda iespēja varētu apdraudēt Direktīvas 93/13/EEK 7. pantā paredzētā mērķa īstenošanu ilgtermiņā. Šī iespēja likvidētu preventīvo ietekmi, kāda attiecībā uz pārdevējiem un piegādātājiem ir vienkāršai šādu negodīgu noteikumu nepiemērošanai patērētājiem, jo tiem joprojām pastāvētu vilinājums izmantot minētos noteikumus, zinot, ka parasti, ja tie tiktu atzīti par spēkā neesošiem, valsts tiesa tomēr līgumu varētu papildināt vajadzīgajā amērā tā, lai tādējādi nodrošinātu minēto komersantu intereses.

Spriedumā C-260/18 Tiesa norādīja, ka līguma robs, kurš ir radies, jo līguma noteikumi tika atzīti par negodīgiem, var tikt aizstāts ar dispozitīvajiem noteikumiem, kurus likumdevējs ir paredzējis šādiem līgumiem, lai saglabātu līgumslēdzēju pušu tiesību un pienākumu līdzsvaru, un tikai uz šīm tiesību normām attiecas prezumpcija ar godīgu raksturu.

Iesniedzējtiesa norāda, ka šādas tiesību normas, kuras varētu tikt tieši piemērotas līgumam, nav ietvertas Polijas tiesību sistēmā.

Šajā spriedumā Tiesa norādīja, ka Direktīvas 93/13/EEK 6. pantam pretrunā ir tas, ka šāds līguma trūkums tiktu novērsts, pamatojoties tikai uz vispārējām valsts tiesību normām, kurās ir paredzēts, ka juridiskā darījuma saturā izteiktās sekas tiek papildinātas ar sekām, kas izriet no taisnīguma principa vai paražām.

2020. gada 25. novembra spriedumā C-269/19 tiesa ir nospriedusi, ka aplūkots līgums atbilstoši līgumtiesībām nevar juridiski turpināt pastāvēt pēc attiecīgo negodīgo noteikumu svītrotas, un ja nav nevienas dispozitīvas valsts tiesību normas un ja patērētājs nav paudis vēlmi atstāt spēkā negodīgos noteikumus vai

līguma atcelšana šim patērētājam radītu īpaši nelabvēlīgas sekas – Direktīvā 93/13/EEK nodrošinātais patērētāja aizsardzības līmenis prasa, lai reāla līdzsvara starp līguma pušu savstarpējām tiesībām un pienākumiem atjaunošanai valsts tiesa, ņemot vērā visas savas iekšējās tiesības, veiktu visus pasākumus, kas ir nepieciešami, lai aizsargātu patērētāju no īpaši nelabvēlīgām sekām, kuras varētu radīt attiecīgā kredīta līguma atcelšana (41. punkts).

Iesniedzējtiesa lūdz Tiesu pareizi interpretēt Direktīvu 93/13/EEK situācijā, kad nav iespējams sasniegt divus mērķus – kurš no direktīvas mērķiem ir svarīgāks: patērētāja aizsardzība, tostarp aizsardzība pret līguma atcelšanas nelabvēlīgām sekām vai preventīvas iedarbības nodrošināšana attiecībā pret pārdevēju vai piegādātāju, proti, tā dēvētā sankcija, kas liedz papildināt līgumu ar dispozitīvajām valsts tiesību normām tādā izpratnē, kāda šim jēdzienam piešķirta Tiesas spriedumā C-260/18.

DARBA VERSIJS